

Sygn. akt II CNP 42/17

POSTANOWIENIE

Dnia 21 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 21 grudnia 2017r.,
skargi A. Z. porzednio Ł.
o stwierdzenie niezgodności z prawem
prawomocnego nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanego
przez Sąd Rejonowy w K. dnia 29 sierpnia 2007r., sygn. akt VII Nc [...] w sprawie z powództwa U. [...] w W.
przeciwko A. Ł.
o zapłatę,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

Pozwana A. Z. złożyła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego nakazu zapłaty z dnia 28 sierpnia 2007 r. (sygn. akt VII Nc [...], s. 21 akt sprawy). Nakazem tym stwierdzono obowiązek zapłaty przez pozwaną na rzecz powodowego – U. [...] kwoty 1.738,26 zł z odsetkami oraz kwoty 647,00 zł tytułem kosztów postępowania.

Skarżąca wyjaśniła, że wspomniany nakaz jest niezgodny z art. 76 k.c. i art. 499 pkt 1 i pkt 2 k.p.c. W wyniku wydania nakazu zapłaty (w postępowaniu upominawczym) pozwana poniosła szkodę w wysokości 5.694,72 zł, a wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków nie było możliwe. Zdaniem skarżącej, w danej sprawie, zakończonej prawomocnym nakazem zapłaty, wystąpił wyjątkowy wypadek w rozumieniu art. 424¹ § 2 k.p.c., uzasadniający możliwość objęcia skargą kasacyjną prawomocnego orzeczenia Sądu pierwszej instancji (s. 8 - 10 skargi). Niezależnie od tego, w końcowym fragmencie skargi stwierdzono, że „niniejsza skarga jest dopuszczalna w rozumieniu art. 424 § 1 k.p.c.” (s. 11 skargi).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga o stwierdzenie prawomocnego wyroku w rozumieniu art. 424¹ k.p.c. stanowi szczególny środek zaskarżenia i może być skutecznie wniesiona przy zachowaniu rygorów formalnych przewidzianych w art. 424¹ § 4 k.p.c. Skargą może też być objęty prawomocny nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, ponieważ chodzi tu także o rozstrzygnięcie o charakterze merytorycznym (art. 353¹ k.p.c.; por. np. postanowienie z dnia 30 stycznia 2013 r., IV CNP 64/12, IC 2012, nr 4, s. 50). Należy jednak stwierdzić, że wydanie kwestionowanego nakazu (jako orzeczenia pierwszoinstancyjnego) nie nastąpiło - wbrew stanowisku skarżącej - w wyjątkowych wypadkach, o których wspomina art. 424¹ § 2 k.p.c. Z treści postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 28 kwietnia 2017 r. (w którym oddalono zażalenie pozwanej na postanowienie tej pozwanej o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty) wynika, że skierowane do pozwanej wezwanie sądu do uzupełnienia braków formalnych złożonego sprzeciwu było

bardzo precyzyjne, bowiem wezwania dokonano jednak na urzędowym formularzu w terminie 7 dni pod rygorem odrzucenia sprzeciwu (s. 72-73 akt sprawy). Nie zaszły zatem wyjątkowe, obiektywne i niezależne od pozwanej przyczyny nieskorzystania przez nią z odpowiedniego uzupełnienia braków formalnych wniesionego środka prawnego.

Niezależnie od tego należy przyjąć, że skargę można wnieść do Sądu w terminie dwóch lat od uprawomocnienia się wyroku (nakazu zapłaty; art. 424⁶ k.p.c.). Termin ten nie został zachowany przez pozwaną wnoszącą skargę. Co więcej, chodzi tu o termin, który nie może być przywrócony na podstawie art. 168 i n. k.p.c.

W tej sytuacji istniały uzasadnione podstawy do odrzucenia skargi kasacyjnej (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

jw

l.n